

" মৰমৰ সন্তানসকল – আত্মিক চাৰ্জনে (শল্য চিকিৎসক) তোমালোকক জ্ঞান - যোগৰ উৎকৃষ্ট চমৎকাৰী খোৰাক খুৱায় , এই আত্মিক খোৰাক সকলোকে খুৱাই সকলোৰে শুশ্ৰূষা কৰি থকা "

প্ৰশ্ন: বিশ্বৰ ৰাজ্য ভাগ্য ল ' বৰ কাৰণে তোমালোকে কোনটো পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে ? কোনটো দৃঢ় অভ্যাস কৰিব লাগে ?

উত্তৰ: জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰে অকাল আসনত স্থিত আত্মা ভাইক চোৱাৰ পৰিশ্ৰম কৰা। ভাই-ভাই বুলি বুজি সকলোকে জ্ঞান দিয়া। প্ৰথমে নিজক আত্মা বুলি বুজি তাৰ পিছত ভাইসকলক বুজোৱা, এইটো অভ্যাস গঢ়ি তোলা তেতিয়া বিশ্বৰ ৰাজ্য ভাগ্য প্ৰাপ্ত হৈ যাব। এইটো অভ্যাসেৰে দেহৰ ভাৱ আতৰি যাব, মায়াৰ ধুমুহা বা বেয়া সংকল্পও উদয় নহ'ব। অন্যও জ্ঞানৰ কাঁড়েৰে ভালকৈ প্ৰভাৱিত হ'ব।

ওঁম শান্তি। জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ দিওঁতা আত্মিক পিতাই বহি আত্মিক সন্তানসকলক বুজায়। জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও দিব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ প্ৰাপ্ত কৰিছা। তোমালোকে জানা এতিয়া এই পুৰণি দুনিয়া পৰিৱৰ্তন হ'ব। বেচেৰা মনুষ্যই নাজানে যে পৰিৱৰ্তন কৰোঁতা কোন আৰু কেনেকৈ পৰিৱৰ্তন কৰে কিয়নো তেওঁলোকৰ জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰই নাই। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ প্ৰাপ্ত কৰিছা যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে সৃষ্টিৰ আদি মধ্য অন্তক জানি গৈছা। এইয়া হ'ল জ্ঞানৰ সেক্ট্ৰিন (অতি মিঠা বস্তু)। সেক্ট্ৰিনৰ এটোপালো কিমান মিঠা হয়। জ্ঞানৰো এটাই শব্দ আছে 'মনমনাভৱ'। নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতাই শান্তি ধাম আৰু সুখ ধামৰ মৰ্গ দেখুৱাই আছে। পিতা আহিছে সন্তানসকলক স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ, তেন্তে সন্তানসকল কিমান আনন্দিত থকা উচিত। কোৱাও হয় যে সুখৰ নিচিনা খোৰাক নাই। যিয়ে সদায় আনন্দিত থাকে তেওঁলোকৰ কাৰণে সেয়া যেন খোৰাক। 21 জন্ম আনন্দিত হৈ থাকিবলৈ এয়া হৈছে উত্তম খোৰাক। এই খোৰাক সদায় সকলোকে খুৱাই থকা। তোমালোকে শ্ৰীমত অনুসৰি সকলোৰে আত্মিক শুশ্ৰূষা কৰা। কাৰোবাক পিতাক পৰিচয় দিয়াটো সেয়াও প্ৰকৃতাৰ্থত আনন্দিত অৱস্থা। মৰমৰ সন্তানসকলে জানে বেহদৰ পিতাৰ দ্বাৰা আমি জীৱন মুক্তিৰ খোৰাক পাওঁ। সত্য যুগত ভাৰত জীৱনমুক্ত আছিল, পবিত্ৰ আছিল। পিতাই বহুত উচ্চ খোৰাক দিয়ে সেইবাবেই গায়ন আছে অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ বিষয়ে সুধিব খুজিছা যদি গোপ-গোপীসকলক সোধা। এইয়া জ্ঞান আৰু যোগৰ কিমান উৎকৃষ্ট চমৎকাৰী খোৰাক আৰু এই খোৰাক এজন আত্মিক চাৰ্জনৰে ওচৰত আছে। অন্য কোনেও এই খোৰাকৰ বিষয়ে নাজানে।

পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল তোমালোকৰ কাৰণে হাতত উপহাৰ লৈ আনিছোঁ। মুক্তি, জীৱনমুক্তিৰ এই উপহাৰ মোৰ ওচৰতে থাকে। কল্পই-কল্পই ময়েই আহি তোমালোকক দিওঁ। পুনৰ ৰাৱণে কাঢ়ি লয়। গতিকে এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল কিমান সীমাহীন আনন্দিত থকা উচিত। তোমালোকে জানা আমাৰ এজনেই পিতা, শিক্ষক, আৰু সঁচা সৎগুৰু যিয়ে আমাক লগত লৈ যায়। অতি মৰমৰ পিতাৰ পৰা বিশ্বৰ বাদশ্বাহী পোৱা যায়, এইয়া জানো সাধাৰণ কথা! সদায় হৰ্ষিত হৈ থকা উচিত। ঈশ্বৰীয় বিদ্যাৰ্থী জীৱন আটাইতকৈ ভাল। এইয়া এতিয়াৰেই গায়ন। আকৌ নতুন দুনিয়াতো তোমালোকে সদায় আনন্দোৎসৱ কৰি থাকিবা। দুনিয়াই নাজানে যে সঁচা আনন্দোৎসৱ কেতিয়া কৰা হ'ব। মনুষ্যৰটো সত্যযুগৰ জ্ঞানেই নাই। গতিকে ইয়াতেই পালন কৰি থাকে। কিন্তু এই পুৰণি তমোপ্ৰধান দুনিয়াত আনন্দ ক'ৰ পৰা আহিল! ইয়াততো ট্ৰাই-ট্ৰাই কৰি থাকে। কিমান দুখৰ দুনিয়া।

পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক কিমান সহজ মৰ্গ দেখুৱাই দিয়ে, গ্ৰহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও পদুম ফুলৰ দৰে হৈ থকা। জীৱিকাৰ বাবে ব্যৱসায় আদি কৰিও মোক স্মৰণ কৰা। যেনেকৈ প্ৰেমিক-প্ৰেমিকা থাকে, তেওঁলোকে ইজনে সিজনক স্মৰণ কৰি থাকে। সেয়া তেওঁৰ প্ৰেমিকা, তেওঁ তাইৰ প্ৰেমিক হয়। ইয়াত এনেকুৱা কথা নাই, ইয়াত তোমালোক সকলো এজন প্ৰেমিকৰ জন্ম-জন্মান্তৰৰ পৰা প্ৰেমিকা হৈ থকা। পিতা তোমালোকৰ প্ৰেমিকা নহয়। তোমালোকে সেই প্ৰেমিক যাতে আহে তাৰ বাবে স্মৰণ কৰি আহিছা। যেতিয়া দুখ বেছি হয় তেতিয়া বেছিকৈ মনত পেলায়, সেইবাবে গায়নো আছে দুখত সকলোৱে স্মৰণ কৰে, সুখত কোনেও নকৰে। এই সময়ত পিতাও সৰ্বশক্তিমান, দিনে-প্ৰতিদিনে মায়াও সৰ্বশক্তিমান-তমোপ্ৰধান হৈ যায় সেই কাৰণে এতিয়া পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল দেহী-অভিমানী হোৱা। নিজকে আত্মা বুলি বুজি মোক পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু লগতে দৈৱী গুণো ধাৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক এনেকুৱা

লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰে হৈ যাবা। এই পঢ়াত মুখ্য কথা হ'ল স্মৰণৰ। উচ্চতকৈ উচ্চ পিতাক বহুত মৰমেৰে, স্নেহেৰে স্মৰণ কৰা উচিত। সেই পিতাই নতুন দুনিয়া স্থাপনা কৰোঁতা হয়। পিতাই কয় - মই আহিছো তোমালোক সন্তানসকলক বিশ্বৰ মালিক কৰি তুলিবলৈ সেই কাৰণে এতিয়া মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ অনেক জন্মৰ পাপ খণ্ডন হৈ যাব। পতিত-পাৱন পিতাকে আহ্বান কৰে নহয় জানো। এতিয়া পিতা আহিছে, গতিকে নিশ্চয় পবিত্ৰ হ'ব লাগিব। পিতা হৈছে দুখ-হতা, সুখ-কৰ্তা। যথার্থ সত্যযুগত পবিত্ৰ দুনিয়া আছিল তেতিয়া সকলো সুখী আছিল। এতিয়া পিতাই পুনৰ কৈছে, শান্তিধাম আৰু সুখধামক স্মৰণ কৰি থাকা। এতিয়া হৈছে সংগমযুগ, নাওঁৰীয়াই তোমালোকক ইটো পাৰৰ পৰা সিটো পাৰলৈ লৈ যায়। নাওঁ কেৱল এখন নহয়, গোটেই দুনিয়াখন যেন এখন বিশাল জাহাজ, সেইখনক সিপাৰলৈ লৈ যায়।

তোমালোক মৰমৰ সন্তানসকল কিমান আনন্দিত হোৱা উচিত। তোমালোকৰ বাবেটো সদায় অপাৰ আনন্দ। বেহদৰ পিতাই আমাক পঢ়াই আছে, ৰাহ! এইয়াটো কেতিয়াও শূনা নাই, ক'তো পঢ়াও নাই। ভগৱানুবাচ (ভগৱানে কয়), মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকোঁ। তোমালোক আত্মিক সন্তানসকলক ৰাজযোগ শিকাই আছোঁ গতিকে পুৰা ৰীতিৰে শিকিব লাগে। ধাৰণা কৰিব লাগে। পুৰা ৰীতিৰে পঢ়িব লাগে। পঢ়াত ক্ৰম অনুসৰি সদায় হয়েই। নিজকে চোৱা উচিত - মই উত্তম হওঁ, মধ্যম হওঁ নে কনিষ্ঠ হওঁ? পিতাই কয় - নিজকে চোৱা মই উচ্চ পদ পোৱাৰ যোগ্য হওঁনে? আত্মিক সেৱা কৰোনে? কিয়নো পিতাই কয় - সন্তানসকল সেৱাধাৰী হোৱা, অনুসৰণ কৰা। মই আহিছোৱেই সেৱা কৰিবৰ বাবে, নিতৌ সেৱা কৰোঁ, সেই কাৰণেতো এই ৰথখন লৈছো। এওঁৰ ৰথ বেমাৰত পৰিলে তেতিয়া এওঁৰ শৰীৰত বহি মুৰুলী লিখো। মুখেৰেটো কথা ক'ব নোৱাৰে সেয়েহে মই লিখি দিওঁ, যাতে সন্তানসকলৰ মুৰুলী খটি নহয় গতিকে মইও সেৱাত ব্ৰতী হৈ থকা নাই জানো। এইয়া হৈছে আত্মিক সেৱা।

পিতাই মৰমৰ সন্তানসকলক বুজায়, সন্তানসকল তোমালোকেও পিতাৰ সেৱাত লাগি যোৱা। ঈশ্বৰ পিতাৰ সেৱাত ব্ৰতী। গোটেই বিশ্বৰ মালিক পিতা তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক কৰি তুলিবলৈ আহিছে। যিয়ে ভাল পুৰুষাৰ্থ কৰে তেওঁক মহাবীৰ বুলি কোৱা হয়। চোৱা হয় কোন মহাবীৰ হয় যিয়ে বাবাৰ নিৰ্দেশ মতে চলে। পিতাৰ নিৰ্দেশ হৈছে নিজকে আত্মা বুলি বুজি ভাই-ভাইক চোৱা। এই দেহটোক পাহৰি যোৱা। বাবায়ো এই দেহক নাচায়। পিতাই কয় - মই আত্মাসকলক চাওঁ। বাকী এয়াটো জ্ঞান যে আত্মাই শৰীৰ অবিহনে ক'ব নোৱাৰে। মইও এই শৰীৰত আহিছো, ঋণত লৈছোঁ। শৰীৰৰ সৈতেহে আত্মাই পঢ়িব পাৰে। ইয়াতে বাবাৰ বৈঠক। এইয়া হ'ল অকাল আসন, আত্মা অকালমূৰ্ত্ত হয়। আত্মা কেতিয়াও সৰু ডাঙৰ নহয়, শৰীৰ ডাঙৰ সৰু হয়। যিমান আত্মা আছে, সেই সকলোৰে আসন এই ললাটৰ সোঁমাজত। শৰীৰতো সকলোৰে বেলেগ বেলেগ। কাৰোবাৰ অকাল আসন পুৰুষৰ, কাৰোবাৰ স্ত্ৰীৰ, কাৰোবাৰ অকাল আসন শিশুৰ। পিতাই বহি সন্তানসকলক আত্মিক ড়িল (কচৰং) শিকায়। যেতিয়া কাৰোবাৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰা তেতিয়া প্ৰথমে নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। মই আত্মাই অমুক ভাইৰ লগত কথা পাতি। পিতাৰ বাৰ্তা দিওঁ যে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। স্মৰণৰ দ্বাৰাই মামৰ আঁতৰি যায়। সোণত যেতিয়া খাদ পৰে তেতিয়া সোণৰ মূল্য কমি যায়। তোমালোক আত্মাতো মামৰ লগাৰ বাবে মূল্যহীন হৈ পৰিছা। এতিয়া পুনৰ পবিত্ৰ হ'ব লাগে। তোমালোক আত্মাসকলে এতিয়া জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পাইছা, সেই নেত্ৰৰে নিজৰ ভাইসকলক চোৱা। ভাই-ভাইক চালে কৰ্মেন্দ্ৰিয় কেতিয়াও চঞ্চল নহ'ব। ৰাজ্য-ভাগ্য ল'ব লাগে, বিশ্বৰ মালিক হ'ব খোজা যদি এইটো পৰিশ্ৰম কৰা। ভাই-ভাই বুলি বুজি সকলোকে জ্ঞান দিয়া তেতিয়া এইটো অভ্যাস দৃঢ় হৈ যাব। তোমালোক সকলোৱে সঁচা অৰ্থত ভাই-ভাই হোৱা। পিতাও ওপৰৰ পৰা আহিছে, তোমালোকো আহিছা। পিতাই সন্তানসকলৰ সৈতে সেৱা কৰি আছে। সেৱা কৰিবলৈ পিতাই সাহস দিয়ে। সন্তানে সাহস কৰিলে পিতাই সহায় কৰে... গতিকে এইটো অভ্যাস কৰিব লাগে - মই আত্মাই ভাইক পঢ়াও। আত্মাই পঢ়ে নহয় জানো। ইয়াকে আধ্যাত্মিক জ্ঞান বুলি কোৱা হয়। তোমালোকে নাওঁঠ (অশৰীৰী) হৈ আহিছিলো পুনৰ ইয়াত শৰীৰ ধাৰণ কৰি তোমালোকে ৪৪ জন্মৰ ভূমিকা পালন কৰিলা। এতিয়া পুনৰ উভতি যাব লাগিব সেই কাৰণে নিজকে আত্মা বুলি বুজি ভাই-ভাইৰ দৃষ্টিৰে চাব লাগে। এইখিনি যত্ন কৰিব লাগে। নিজে যত্ন কৰিব লাগে, আনে কৰে নকৰে তাত আমাৰ কি যায়। নিজৰ ঘৰখনৰ পৰাই সেৱা আৰম্ভ কৰিব লাগে, অৰ্থাৎ প্ৰথমে নিজকে আত্মা বুলি বুজি তাৰ পিছত ভাইসকলক বুজোৱা তেতিয়াহে ভালকৈ কাঁড় লাগিব। এইটো ধাৰেৰে (শক্তিৰে) ভৰপূৰ হ'ব লাগে। পৰিশ্ৰম কৰিলেহে উচ্চ পদ পাবা। পিতা আহিছেই ফল দিবলৈ গতিকে যত্ন কৰিব লাগে। কিছু সহ্যও কৰিবলগীয়া হয়।

কোনোৱে ওলোটো কথা ক'লে তুমি মনে মনে থাকিব। তুমি মনে মনে থাকিলে অন্যই কি কৰিব! তালি (হাত চাপৰি) দুখন হাতেৰে বাজে। এজনে মুখেৰে তালি বজালে, আনজন মনে মনে থাকিলে তেওঁ নিজে নিজেই নিশ্চুপ হৈ যাব। দুয়োখন হাতেৰে তালি বাজি উঠিলে শব্দ হৈ যায়। সন্তানসকলে সকলোৰে কল্যাণ কৰিব লাগে। পিতাই বুজায়, সদায় আনন্দিত হৈ

থাকিব বিচৰা যদি মনমনান্তৰ হৈ থাকে। নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। ভাইসকলৰ (আত্মাসকলৰ) ফালে চোৱা। ভাইসকলকো এই জ্ঞান দিয়া। যোগ কৰোৱাৰ সময়তো নিজকে আত্মা বুলি বুজি ভাইসকলক চাই থাকিলে তেতিয়া সেৱা ভাল হ'ব। বাবাই কৈছে - ভাইসকলক বুজোৱা। ভাইসকলে সকলোৱে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লয়। এই আত্মিক জ্ঞান এবাৰেই তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলে পোৱা। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হোৱা পুনৰ দেৱতা হ'বগৈ। এই সংগমযুগক এনেয়ে জানো যাবলৈ দিবা, নহ'লে সিপাৰলৈ কেনেকৈ যাবা! অপিয়াইতো যাব নোৱাৰা। এইয়া হৈছে চমৎকাৰী সংগম যুগ। গতিকে সন্তানসকলে আত্মিক যাত্ৰাত থকাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। তোমালোকৰে লাভৰ কথা। পিতাৰ শিক্ষা ভাইসকলক দিব লাগে। পিতাই কয় - মই তোমালোক আত্মাসকলক জ্ঞান দি আছো, আত্মাকে চাওঁ। মনুষ্যই মনুষ্যৰ লগত কথা কওঁতে ইজনে সিজনৰ মুখলৈ নাচাব জানো। তোমালোকে আত্মাৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰা গতিকে আত্মকেই চাব লাগে। যদিও শৰীৰৰ দ্বাৰা জ্ঞান দিয়া কিন্তু ইয়াত শৰীৰৰ ভাৱ আতৰাবলগীয়া হয়। তোমালোক আত্মাসকলে বুজি পোৱা যে পৰমাত্মা পিতাই আমাক জ্ঞান দি আছে। পিতাইও কয় - মই আত্মাসকলক চাওঁ, আত্মাসকলেও কয় আমি পৰমাত্মা পিতাক চাই আছোঁ। তেওঁৰ পৰা জ্ঞান লৈ আছে, ইয়াকে কোৱা হয় আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ লেন-দেন, আত্মাৰ আত্মাৰ লগত। আত্মাতে জ্ঞান আছে, আত্মকেই জ্ঞান দিব লাগে। এইয়া যেন শক্তি। তোমালোকৰ জ্ঞানত এই শক্তি ভৰি যাব তেতিয়া যাকেই বুজোৱা তৎক্ষণাত কাঁড় লাগি যাব। পিতাই কয় অভ্যাস কৰি চোৱা, কাঁড় লাগে নে নালাগে। এইটো নতুন অভ্যাস কৰিলে তেতিয়া শৰীৰৰ ভাৱ আতৰি যাব। মায়াৰ ধুমুহা কমকৈ আহিব। বেয়া সংকল্প উদয় নহ'ব। কুদৃষ্টিও নাথাকিব। আমি আত্মাসকলে ৪৪ ৰ চক্ৰ পৰিক্ৰমা লগালো। এতিয়া নাটক পুৰা হ'ব। এতিয়া বাবাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে। স্মৰণৰ দ্বাৰাই তমোপ্ৰধানৰ পৰা সত্যোপ্ৰধান হৈ, সত্যোপ্ৰধান দুনিয়াৰ মালিক হৈ যাবগৈ। কিমান সহজ। পিতাই জানে সন্তানসকলক এই শিক্ষা দিয়াটোও মোৰ ভূমিকা হয়। কোনো নতুন কথা নহয়। প্ৰত্যেক ৫০০০ বছৰৰ পিছত মই আহিবলগীয়া হয়। মই আহিবলৈ বাধ্য। সন্তানসকলক বহি বুজাওঁ - মৰমৰ সন্তানসকল, আত্মিক স্মৰণৰ যাত্ৰাত থকা তেতিয়া অন্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি হৈ যাব। এতিয়া অন্তিম কাল নহয় জানো। নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ সংগতি হৈ যাব। এই দেহী-অভিমানী হোৱাৰ শিক্ষা এবাৰহে তোমালোক সন্তানসকলে পোৱা। কিমান বিস্ময়কৰ জ্ঞান। বাবা বিস্ময়কৰ হয় গতিকে জ্ঞানো বিস্ময়কৰ। কেতিয়াও কোনেও শুনাৰ নোৱাৰে। এতিয়া উভতি যাব লাগিব সেই কাৰণে পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, এইটো অভ্যাস কৰা। নিজকে আত্মা বুলি বুজি আত্মাক জ্ঞান দিয়া। তৃতীয় নেত্ৰে ভাই-ভাইক চাব লাগে, ইয়াত অতি যত্নৰ প্ৰয়োজন। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(১) যেনেকৈ পিতা সন্তানসকলৰ আত্মিক সেৱাৰ বাবে আহিছে, তেনেকৈ পিতাক অনুসৰণ কৰি আত্মিক সেৱা কৰিব লাগে, পিতাৰ নিৰ্দেশ অনুসৰি চলি, আনন্দৰ খোৰাক খাব আৰু আনকো খুৱাব লাগে।

(২) কোনোবাই ওলোটো কথা ক'লে নিশ্চুপ হৈ থাকিব লাগে, মুখৰ তালি বজাব নালাগে। সহ্য কৰিব লাগে।

বৰদান: চাইলেন্সৰ (মৌনতা ; শান্ত অৱস্থা) সাধ ন ৰ দ্বাৰা মায়াক দূৰতে চিনি আঁতৰাই পঠাওঁতা মায়াজী ৭ হোৱা

মায়াতো অন্তিম সময়লৈকে আহিব কিন্তু মায়াৰ কাম হ'ল অহা আৰু তোমালোকৰ কাম হ'ল দূৰৰপৰা আঁতৰাই পঠোৱা। মায়া আহি তোমালোকক অস্থিৰ কৰিব তাৰ পিছত তোমালোকে আঁতৰাই পঠাবা, এয়াও সময় নষ্ট হ'ল সেই কাৰণে মৌনতাৰ (শান্ত অৱস্থা) সাধনৰ দ্বাৰা তোমালোকে দূৰতে চিনি লোৱা যে এইয়া মায়া হয়। মায়াক ওচৰলৈ আহিবলৈ নিদিবা। যদি ভাবা কি কৰো, কেনেকৈ কৰো, এতিয়াটো পুৰুষাৰ্থী হওঁ..... তেন্তে এইয়াও মায়াক পালনা কৰা হয়, পিছত হয়ৰাণ হৈ পৰা সেই কাৰণে দূৰৰ পৰাই চিনি লৈ আঁতৰাই পঠোৱা তেতিয়া মায়াজী ৭ হৈ যাবগৈ।

স্লোগান: শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৰ ৰেখাক জাগ্ৰত কৰা তেতিয়া পুৰণি সংস্কাৰৰ ৰেখা বোৰো লুপ্ত হৈ যাব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান হ ' বলৈ বিশেষ পুৰুষাৰ্থ

যেনেকৈ বৃক্ষৰ ৰচয়িতা বীজ, যেতিয়া বৃক্ষৰ অন্তিম অৱস্থা আহে তেতিয়া সেইয়া পুনৰ ওপৰলৈ আহি যায়। এনেকৈ বেহদৰ মাষ্টৰ ৰচয়িতা সদায় নিজকে এই কল্প বৃক্ষৰ ওপৰত ঠিয় হৈ থকাৰ অনুভৱ কৰা, পিতাৰ লগত বৃক্ষৰ ওপৰত মাষ্টৰ বীজ ৰূপ হৈ শক্তিৰ, গুণৰ, শুভভাৱনা-শুভকামনাৰ, স্নেহৰ, সহযোগৰ কিৰণ বিয়পাই দিয়া।